

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 348: Xa Lìa Danh Lợi, Cung Kính Cúng Dường

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 028)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Xa lìa danh lợi, cung kính cúng dường.】

Như vậy mới như lý như pháp. Cả đời chúng ta phát tâm, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng hoằng pháp lợi sanh, chúng ta chỉ phát cái tâm này, quyết định không cầu danh văn lợi dưỡng; nếu có một niệm này thì hỏng rồi, niệm này là gì? Niệm này là vọng tưởng, niệm này là phiền não. Ý niệm như vậy gọi là mê hoặc điên đảo, sẽ khiến chúng ta đọa lạc, tuyệt đối không được để tồn tại ý niệm này. Thế nhưng, tuy không tồn tại ý niệm này, danh văn lợi dưỡng có đến hay không? Đến, nó nhất định sẽ đến. Càng không có ý niệm này, nó đến càng nhiều. Bản thân chúng ta phải có trí huệ, phải nhìn những sự tướng này cho thật rõ ràng tường tận, thứ này đến rồi, ngũ dục lục trần, danh văn lợi dưỡng đến rồi, đến rồi là gì vậy? Là ma đến can nhiễu, vừa nhìn liền biết, ma đến rồi. Ma đến không sợ, bạn nhận ra nó, nó sẽ không khởi được tác dụng; nếu bạn không nhận ra nó, nó liền khởi tác dụng.

Thí dụ như, đạo tràng này của chúng ta có rất nhiều người, đại khái trên người mỗi vị đều có mang theo tiền tài, có một tên trộm bước vào, tên trộm bước vào không sao cả, tên trộm vào mà chúng ta nhận ra hắc, hắc liền không dám động thủ, không dám ra tay. Không nhận ra hắc, tài vật của chúng ta sẽ bị tổn thất, mới bị hắc lấy trộm, nhận ra hắc, hắc không dám ra tay. Hắc tuy đã đến, hắc cũng quy củ đến nghe kinh, hắc cũng là một người tốt, hắc không phải là người xấu. Cho nên ma đến không sợ, phải nhận ra nó; nhận ra nó, ma không khởi tác dụng. Nó chẳng những không hại chúng ta, trái lại còn có thể giúp đỡ chúng ta, giúp chúng ta hoằng pháp lợi sanh. Đây chính là phải có huệ nhãn để nhận thức cho thật rõ ràng, không bị nó làm hại. Khi danh lợi đến, liền dùng danh lợi để nhiếp thọ chúng sanh, tôi lấy nó ra để làm việc này, không được tham đồ hưởng thụ; hễ tham đồ hưởng thụ thì hỏng rồi, vậy là bạn đã mê rồi, đã

mắc mưu rồi. Cho nên bản thân tuyệt đối không tham đồ hưởng thụ, hãy đem nó làm công cụ hoằng pháp lợi sanh, như vậy thì tốt.

Cung kính cúng dường, phạm vi của cúng dường bao hàm vô cùng rộng lớn. Điều thứ nhất trong Phổ Hiền Hạnh Nguyện là “Lễ kính chư Phật”, là cung kính, điều thứ ba là “Quảng tu cúng dường”, từ đây có thể thấy, cung kính cúng dường là một khóa trình tu học vô cùng quan trọng trong sự tu hành của Bồ Tát. Chúng ta cầu Phật pháp, dùng cái gì để cầu? Dùng sự cung kính cúng dường để cầu. Như Ấn Quang Đại Sư đã nói, một phần cung kính được một phần lợi ích, hai phần cung kính ngài liền được hai phần lợi ích. Từ đây có thể thấy, cầu học Phật pháp, những gì bạn có thể đắc được, nhất định tỷ lệ thuận với tâm cung kính của bạn.

Về phần cúng dường, trong “Hạnh Nguyện Phẩm” nói rất hay, quan trọng nhất là “Nhu giáo tu hành cúng dường”, điều này phải hiểu cho rõ, những gì lão sư đã dạy cho chúng ta, chúng ta hoàn toàn thực hành được, đây gọi là cúng dường. Mọi người đối với điểm này không được hiểu sai ý nghĩa, cho rằng cúng dường nhất định phải đem một ít tiền, đem một ít quà cáp đi biếu lão sư, như vậy là bạn đã phụ một phen khổ tâm của lão sư rồi. Lão sư không cần những thứ này, ngài cần bạn thấu hiểu những đạo lý mà ngài đã nói, những phương pháp đã dạy cho bạn, bạn phải nghiêm túc thực hành. Cho nên trong tất cả các sự cúng dường, Pháp cúng dường là cao tốt nhất, trong Pháp cúng dường thì điều đầu tiên chính là Y giáo tu hành cúng dường. Bạn phải làm cho bằng được, bạn làm không được thì vô dụng. Người giảng pháp, phải làm được như vậy thì mới là như lý như pháp.

Chúng ta học Phật là nhờ có tâm cung kính mà cầu được. Nhưng khi chúng ta muốn đem Phật pháp trao tặng cho người khác, thì không thể nói rằng: “*Tôi nhờ cung kính mới cầu được, nếu bạn không cung kính thì tôi không cho*”, làm như vậy thì không như pháp. Bởi vì đoạn văn ở đây có nói: Người thuyết pháp không được trước tướng, phải xa lìa danh văn lợi dưỡng, xa lìa cung kính cúng dường, không được chấp trước vào sự cung kính cúng dường. Ý nghĩa của các câu văn này là liên kết nối tiếp nhau.

Vì sao vậy? Chúng sanh đang mê hoặc điên đảo, họ không biết thế nào là cung kính cúng dường. Dù họ không biết, chúng ta cũng không thể không cứu; nếu không cứu thì chúng ta đâu có tâm từ bi. Cho nên, dẫu họ không biết thì mình càng phải giúp đỡ họ. Nói cách khác, chúng ta học Phật là đập đầu chấp

tay mà cầu được, thì đối với người khác, chúng ta cũng phải dập đầu chấp tay mang Phật pháp dâng tặng cho họ, có như vậy mới đúng.

Chúng ta biết dập đầu chấp tay để cầu, là vì mình hiểu được sự thù thắng của Phật pháp, là người nhận ra được của báu. Hiện tại họ không có tâm cung kính, là vì họ chưa nhận ra được giá trị đó. Dù họ chưa nhận ra thì cũng không thể nói là không cho họ, mà chúng ta phải dùng thiện xảo phương tiện để đem Phật pháp trao tặng cho họ, giới thiệu cho họ.